

# РЕШЕНИЕ

№ 24459

гр. София, 17.06.2026 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на 05.06.2026 г. в следния състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ:** Младен Семов

**ЧЛЕНОВЕ:** Миглена Николова  
Даниела Гунева

при участието на секретаря Цветелина Заркова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **12611** по описа за **2025** година докладвано от съдия Младен Семов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК във вр.чл.14 ал.3 изречение последно от Закона за собствеността и ползването на земеделските земи /ЗСПЗЗ/.  
Образувано е по касационна жалба на Общинска служба по земеделие - "З." чрез адв. Й. срещу Решение №13841 от 15.07.2025г. по гр.д. № 58953 по описа на СРС за 2024г., с което е отменен мълчалив отказ на ОСЗ - З. за издаване на решение по заявление от 09.08.2024г. на наследниците на А. Н. О. и преписката е върната за продължаване на производството.  
Поодадена е и частна жалба на Л. И., чрез адв. Т.-К. срещу Определение № 39489 от 23.09.2025г. по гр.д.№58953 по описа на СРС за 2024г., предмет на произнасяне с настоящото решение.  
В касационната жалба се твърди, че съдебният акт е неправилен и страдащ от порок по чл. 209, ал. 1, т. 3 от АПК. Решението не е съобразено със събрания по делото доказателствен материал и не отговаря на духа и буквата на материалния и процесуалния закон. Иска се отмяната му. Конкретно касатора се позовава на Решение от 04.02.1998 г. по дело № 355/ 1997 г. на СРС, влязло в сила на 10.11.2000 г., с което съдът е възстановил правото на собственост на наследниците на А. Н. О. във възстановими стари реални граници върху нива с площ от 0.620 дка, находяща се в землището на Горна Баня, м. „Калице“, представляваща част от бивш имот с пл. № 1988, к.л. 488 по кадастралния план от 1958 г., означена с букви „В-Л-М-Г-В“ и че неразделна част от решението е комбинирана скица, изготвена от вещо лице. Посочва, че не е нужно ОДЗ да се произнася след постановяването на това решение, с допълнително решение. Изтъква като аргумент за това, че в диспозитива на съдебното решение няма задължение за ОСЗ

да се произнася. Счита, че за да е налице мълчалив отказ, следва да е имало постановено искане и административният орган да не се е произнесъл по него. Цитира съдебна практика.

В частната жалба се твърди, че адвокатската защита е била по силата на чл.38, ал.1, т.2 от ЗА – безплатно, като претенцията за заплащането на адвокатското възнаграждение е своевременно заявено. Оспореното определение по чл.248 от ГПК е неправилно, тъй като фактическата сложност на делото се отличава с броя на фактите, които следва да бъдат изяснени в хода на съдебното дирене, а правната сложност - от извършените процесуални действия. В която връзка излага и допълващи аргументи.

По делото е постъпил отговор на касационната жалба, с който се иска оставянето и без уважение, респ. потвърждаване на оспореното решение.

Поаналогичен начин се оспорват и твърденията в частната жалба.

В проведеното съдебно заседание касаторът „ОБЩИНСКА СЛУЖБА ЗЕМЕДЕЛИЕ – „З.“ се представлява от адв. С., която поддържа касационната жалба. Оспорва отговора на касационната жалба. Оспорва частната жалба. Поддържа отговора по частната жалба. Моли за отмяна на решението на СРС като неправилно и незаконосъобразно. Моли за отхвърляне на частната, тъй като е неоснователна и недоказана. Претендира разноски, за което представя списък на разноските. Прави възражение за прекомерност на разноските на ответната страна, като иска същите да бъдат намалени до минимално предвидения хонорар.

Ответникът Л. П. И., редовно призован, не се явява, не се представлява. Постъпила е молба от процесуалния й представител – адв. Т.-К., с която оспорва касационната жалба и моли същата да бъде оставена без уважение като неоснователна, а решението на СРС потвърдено като правилно и законосъобразно. Претендира разноски, за което представя списък на разноските.

СГП се представлява от прокурор Милен Ютеров.

Административен съд София – град XIII касационен състав, с оглед твърденията на страните и предмета на служебна проверка, съобразно чл.218 от АПК, съобрази и приема:

Предмет на касационно оспорване са Решение №13841 от 15.07.2025г. по гр.д. № 58953 по описа на СРС за 2024г. и Определение № 39489 от 23.09.2025г. по гр.д.№58953 по описа на СРС за 2024г.

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал.1 АПК и от надлежна страна срещу подлежащ на оспорване акт.

Частната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал.1 АПК и от надлежна страна срещу подлежащ на оспорване акт.

За да постанови Решение №13841 от 15.07.2025г. по гр.д. № 58953 по описа на СРС за 2024г., съдебният състав на СРС е приел:

На 09.08.2024 г. Л. П. И. е подала молба до ОЗС-З. за издаване на възстановително решение за процесния имот, съобразно постановеното решение от 04.02.1998 г. по гр.д.№ 355/1997 г. по описа на СРС, 40 състав.

По делото не е спорно, че по така подадената молба не е налице произнасяне от страна на ОСЗ.

При наличие на влязло в сила съдебно решение, постановено в производство по чл.14, ал.3 от ЗСПЗЗ, общинската служба по земеделие, в територията на която се намира имотът, предмет на влязлото в сила решение, е длъжна да се съобрази със същото на основание разпоредбата на чл.14, ал.7 от ЗСПЗЗ. С оглед задължителността на разпореденото с това решение ОСЗ- З. е длъжна да проведе необходимото и вмененото й в изключителна компетентност от закона административно производство с цел изпълнение на съдебното решение - т.е. длъжна е да постанови като краен акт на това административно производство решение.

Влязлото в сила съдебно решение по чл.14, ал.3 от ЗСПЗЗ, с което е отменен отказ за

възстановяване на недвижим имот съставлява самостоятелно основание, задължаващо общинската служба "Земеделие" да се произнесе с конститутивно решение.

Неоснователно е да се откаже произнасянето по молба за постановяване на решение от ОСЗ, с мотив, че възстановяването на правото на собственост е извършено от съда в производството по чл.14, ал.3 от ЗСПЗЗ. Реституционната процедура приключва с решение на ОСЗ. Извод в тази насока се следва и от предвиденото в чл.14, ал.1 от ЗСПЗЗ, че влязлото в сила решение, придружено със скица, освен случаите по чл.10, ал.7 от ЗСПЗЗ, удостоверява правото на собственост и има силата на констативен нотариален акт за собственост върху имота.

Съобразно тези мотиви съдът е отменил мълчаливият отказ на ОСЗ- 3. да се произнесе по заявлението на наследниците на А. Н. О., от 09.08.2024 г., като незаконосъобразен и е върнал преписката на административния орган за произнасяне по подаденото заявление, съобразно представените към него доказателства и постановеното решение по чл.14, ал.3 от ЗСПЗЗ.

Със същото решение при определяне на възнаграждението на адв.Т. съдът е счел, че следва да вземе предвид действителната фактическата и правна сложност на спора, обема събран доказателствен материал, броя проведени съдебни заседания, реално предприетите действия от пълномощника на жалбоподателя по неговото процесуално представителство и защита. Посочено е, че казуса не представлява фактическа и правна сложност, тъй като са проведени 2 съдебни заседания, като не са събрани други доказателства извън преписката, по която жалбоподателката е заявител. Отчел е, че след прекратяване на производството, адв.Т. е подала частна жалба, по която е образувано дело пред АССГ, но не е приел, че това се дължи изцяло на причини, стоящи у жалбоподателя. Именно последният не е направил възражение за непълнота на изпратената и приета по делото преписка на ОСЗ-3., нито е представил подадената от него молба, по която твърди че липсва произнасяне. Формиран е извод, че пълномощникът на ищеца не се е запознал в цялост с представените по делото доказателства, т.е. не е изпълнил в пълен обем възложената му адвокатска работа. С така изложените мотиви е намерил, че справедливото възнаграждение на пълномощника на жалбоподателя за производството пред СРС е 500.00 лв., а пред АССГ - 200.00 лв.

За да постанови Определение № 39489 от 23.09.2025г. по гр.д.№58953 по описа на СРС за 2024г. СРС е приел с представената молба с правно основание по чл. 248 ГПК от страна на процесуалния представител на Л. И., за допустима, доколкото е представена в законоустановения за това срок, но за неоснователна, като с решението си съдът е преценил всички относими критерии относно размера на определеното възнаграждение, поради което не открива основания за ревизирането на същото и е оставил без уважение молбата.

На тази база и в съответствие с нормата на чл.218 АПК съдът приема следното:

По касационната жалба:

Първоинстанционното решение е валидно и допустимо, постановено от законен състав, в пределите на правораздавателната му компетентност и предмета на спора, с който е сезиран.

Решението е постановено при правилно приложение на материалния закон, по отношение на него не са налице касационни основания за отмяна, поради което следва да бъде оставено в сила.

Съображенията за това са следните:

Съгласно приложимата норма на чл. 14, ал. 1, т.1 от ЗСПЗЗ Общинската служба по земеделие се произнася с решение за възстановяване на правото на собственост върху земи в съществуващи или възстановими на терена стари реални граници. В решението се описват размерът и категорията на имота, неговото местоположение (граници, съседни) и ограниченията на собствеността с посочване на основанията за това. Към решението се прилага скица на имота. Влязлото в сила решение, придружено със скица, освен случаите по чл. 10, ал. 7, удостоверява

правото на собственост и има силата на констативен нотариален акт за собственост върху имота. Когато с решението се възстановява правото на собственост върху земеделска земя на починал собственик, решението се издава общо за неговите наследници. Дяловете на наследниците се определят съгласно Закона за наследството, без да се посочват в решението.

От анализа на цитираната норма следва извод, че административният орган е задължен да се произнесе по подадено до него искане с решение за възстановяване на правото на собственост върху земи в съществуващи или възстановими на терена стари реални граници.

Решението от 04.02.1998 г. по гр.д№ 355/1997 г. по описа на СРС, 40 състав, не може да замести решението на компетентния орган по чл.14 от ЗСПЗЗ, тъй като единствено влязлото в сила решение по чл.14, ал.1, т.1 от ЗСПЗЗ, придружено със скица, удостоверява правото на собственост и има силата на констативен нотариален акт за собственост върху имота, а това решение по чл.14, ал.1, т.1 от ЗСПЗЗ се издава от съответната Общинската служба по земеделие.

Известно е, че мълчалив отказ съгласно чл. 58 АПК възниква тогава, когато компетентният да се произнесе с административен акт орган не стори това в предвидения срок. При мълчаливия отказ липсва волеизявление, но то е приравнено на такова по силата на законовата фикция, с оглед гаранция за правото на защита на гражданите и организациите срещу мудността на администрацията. Непроизнасянето на органа по поземлена собственост представлява мълчалив отказ по смисъла на чл. 58, ал. 1 АПК и подлежи на съдебен контрол. Липсата на изричен акт с императивно установеното в закона - чл. 14, ал. 1 ЗСПЗЗ, съдържание и реквизити е въпрос за законосъобразността на мълчаливия отказ.

Съгласно чл. 21, ал. 3 от АПК, индивидуален административен акт е волеизявлението за издаване на документ от значение за признаване, упражняване или погасяване на права или задължения, както и отказът да се издаде такъв документ. В случая е постановен мълчалив отказ да се издаде решение по чл. 14, ал. 1, т. 1 от ЗСПЗЗ.

На основание чл. 149, ал. 2 от АПК на обжалване по съдебен ред подлежат и мълчаливите откази за издаване на административен акт.

В случая по молба от 09.08.2024 г., подадена от Л. П. И., до ОСЗ-3. за издаване на решение по чл. 14 от ЗСПЗЗ, е налице формиран мълчалив отказ за издаването на индивидуален административен акт, каквито са решенията, издавани от органа по поземлена собственост, доколкото липсва произнасяне на службата в срок.

Настоящата инстанция напълно споделя доводите на СРС за наличието на мълчалив отказ по изложените подробни съображения, които не намира за нужно да приповтаря, като на основание чл. 221, ал.2 от АПК препраща към тях.

Предвид изложеното оспореното решение е законосъобразно, а жалбата на ОСЗ „3.“ е неоснователна. Не е налице нито едно от касационните основания за неговата отмяна, поради което следва да бъде оставено в сила.

По частната жалба:

Определението е валидно и допустимо, постановено от законен състав, в пределите на правораздавателната му компетентност и предмета на спора, с който е сезиран.

Постановено при правилно приложение на материалния закон, по отношение на него не са налице касационни основания за отмяна, поради което следва да бъде оставено в сила.

Съображенията за това са следните:

СРС е правилно е възприел, че делото не е с правна и фактическа сложност, като настоящата инстанция напълно споделя изводите на СРС за това по изложените подробни съображения, които не намира за нужно да приповтаря, като на основание чл. 221, ал.2 от АПК препраща към тях.

За пълнота настоящият състав обръща внимание, че процесуалното представителство, извършено от адв. Т.-К. е безплатно, съгласно чл.38, ал.1, т.2 от ЗА. В представения от последната списък с разноските по чл.80 от ГПК /л.110 от гр.д. № 58953/2024 по описа на СРС/ е посочен минималния размер на адвокатското възнаграждение – 400 лева /четиристотин лева/ за представителство пред АССГ по ч.адм. д. № 2306/2025г. и 1200 лева /хиляда и двеста лева/ - за производството пред СРС. Не е ясно как е формиран претендирания адвокатски хонорар, при условие, че процесуалното представителство е безплатно от една страна, и от друга претенциите надхвърлят минимално установените прагове на възнагражденията съгласно чл.24 от Наредба за заплащането на правната помощ в редакцията ѝ към момента на приключване на устните състезания пред СРС (от 200 до 300 лв) и конкретно посочения размер на възнаграждението в чл.8, ал.3 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа (1000 лв). Следва да се посочи, че СРС е присъдил 500 лв. възнаграждение в производството пред СРС и 200 лв. в производството пред АССГ. Разпоредбата на чл. 38 от Закона за адвокатурата урежда ред за ангажиране на отговорност за раноски различен от реда по чл. 78 ГПК, като в разглежданата хипотеза не се търсят реално сторени от страната разноски, а възмездяване на предоставена безплатно адвокатска помощ. Предвид това, настоящият състав намира частната жалба за неоснователна, поради което следва определението да бъде оставено в сила.

Предвид изхода на спора и на основание чл. 143 ал.3 от АПК, касаторът ОЗС „3.“ няма право на разноски, ответника по касация - Л. И. има право на разноски, които съдът определя на 500лв, при общовалидността на мотивите изложени във връзка с преценката за дължимостта на разноски за първата съдебна инстанция.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК и чл. 143 ал.3 от АПК Административен съд София-град, XIII касационен състав,

#### РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №13841 от 15.07.2025г. по гр.д. № 58953 по описа на СРС за 2024г.

ОСТАВЯ В СИЛА Определение № 39489 от 23.09.2025г. по гр.д.№58953 по описа на СРС за 2024г.

ОСЪЖДА ОСЗ „3.“ да заплати на адв. Т.-К. сумата от 500 лв. /петстотин лева/ или 255,65евро /двеста петдесет и пет евро и шестдесет и пет цента/ съдебно-деловодни разноски.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

